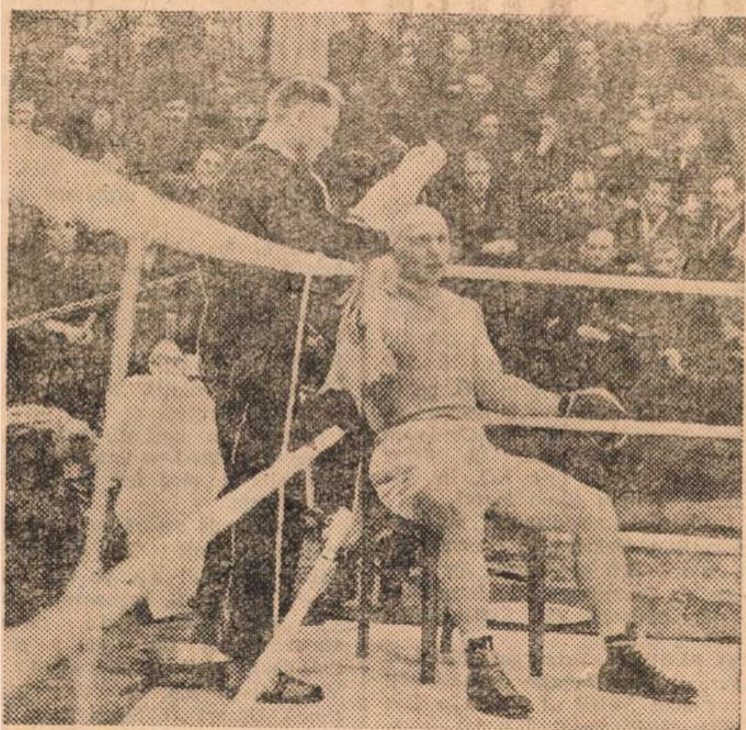
DIN ŢARA CONSTRUCTORILOR COMUNISMULUI

O JUMĂTATE DE SECOL...

Pentru fiecare om care a trăit o jumătate de secol este un lucru firesc să-şi îndrepte gîndurile cu ani şi ani în urmă, ca şi cum ar da socoteala faţă de sine pentru tot ceea ce a făcut şi pentru a cîntări ceea ce mai are de realizat.

Cînd este sărbătorit jubileul de 50 de ani al unui sportiv, este natural să ne amintim în primul rînd de victoriile lui. Cînd însă este vorba de sportiv şi de antrenor, atunci nu se face numai bilanţul realizărilor sportive, ci şi al muncii sale pedagogice. Iar dacă sportivul-antrenor este în acelaşi timp şi om de ştiinţă, se pune desigur întrebarea: ce contribuţie a adus el la dezvoltarea teoriei educaţiei fizice.

Konstantin Gradopolov face parte din categoria oamenilor care îmbină în acelaşi timp pe sportiv, pe antrenorul pedagog şi pe omul de ştiinţă. Este imposibil să ne închipuim istoria boxului sovietic fără Gradopolov, aşa cum fără Şamanova şi fraţii Znamenski nu ne putem închipui istoria atletismului sovietic, cum fără Ipolitov şi Melnikov nu poate fi comentată istoria patinajului viteză. Numele lui Gradopolov este bine cunoscut nu numai acelora care s-au întâlnit cu el vreodată pe ring, dar şi campionilor de astăzi, care nici nu erau încă pe lume cînd Gradopolov repurta strălucite victorii.

KONSTANTIN GRADOPOLOV
dă indicaţii elevului său, maestrul emerit al sportului Nicolai Korolev în pauza dintre două reprize

Gradopolov a intrat în mişcarea sportivă la frageda vîrstă de 15 ani. Pe atunci, nu numai că nu cunoştea boxul, dar oricît ar părea de ciudat, nici nu auzise măcar că există o astfel de disciplină sportivă. Pentru prima dată, el a făcut cunoştinţă cu boxul într-o şcoală sportivă muncitorească. Gradopolov a venit la şcoală ca un tînăr timid, deşi purta uniforma de ostaş al Armatei Roşii. Prima discuţie a avut-o cu comisarul şcolii, Nikiforov. Comisarul l-a întîmpinat pe noul venit cu o privire destul de severă. L-a mirat desigur figura de copil a tînărului.

— Cu ce scop intri în şcoală? l-a întrebat scurt.

Gradopolov s-a pierdut cu totul şi a început să bolborosească ceva neînţeles. Ar fi putut să se gîndească el că peste cîţiva ani se va întîlni cu acest comisar... pe ring? Dar desigur nici comisarul nu bănuia aceasta.

Dîndu-şi examenele, Gradopolov era foarte emoţionat. Se temea ca nu cumva să cadă la vreunul. Acum, el îşi aminteşte cu un zîmbet despre aceasta. Pe acea vreme, examenele erau foarte puţin complicate. Nu prea complicată era şi metoda de predare. Şi totuşi şcoala l-a învăţat multe şi Gradopolov îşi aminteşte de ea cu vie recunoştinţă. Aici şi-a întîlnit el profesorul, pe Harlampiev, aici şi-a însuşit el primele principii ale activităţii de antrenor. Şi cît de bune s-au arătat a fi aceste modeste principii cînd a păşit pentru prima dată pe poarta clubului „Dinamo". Gradopolov avea pe atunci ceva mai mult de 20 de ani, iar printre elevii săi se aflau boxeri cunoscuţi ca A. Goldstein, B. Ezerov, I. Braun. Cu toţii, ca şi tînărul lor antrenor, erau campioni ai ţării.

Gradopolov a părăsit ringul în plină înflorire a forţelor sale. El a făcut cunoştinţă cu un regizor de cinematograf şi acesta l-a dus direct din sala de sport în studio, ca să joace un rol principal într-un film de lung metraj.

— Cinematograful i-a sucit capul lui Gradopolov — spuneau cu tristeţe admiratorii talentului său sportiv.

Dar nu a fost aşa. Gradopolov a filmat mult şi totuşi această a doua pasiune, pasiunea pentru arta cinematografică, nu a reuşit să învingă prima şi cea mai puternică pasiune a sa — sportul. El a părăsit ringul, dar nu a abandonat boxul.

Este minunat cînd arbitrul îţi ridică mîna, pentru a-ţi consemna victoria, dar nu-i mai puţin minunat, cînd arbitrul ridică în semn de victorie mîna elevului său! Şi Gradopolov hotărî să-şi închine viaţa activităţii pedagogice. El conduce secţiile de box ale fabricilor „Livers" (în momentul de faţă „Ernst Thaelman") şi „Krasnaia Roza", organizează prima şcoală de box din ţară pentru copii.

Toate acestea nu erau atît de simple. Cînd s-a întîlnit prima dată cu directorul fabricii „Livers", acesta i-a spus deschis:

— Trebuie să aveţi în vedere că mai avem greutăţi serioase în educarea tinerilor din fabrică.

Ce era să facă? Din moment ce s-a apucat de o treabă trebuia s-o ducă pînă la capăt. Şi primul anunţ apăru în club. Aflînd că secţia va fi condusă de un boxer şi în acelaşi timp artist celebru băieţii din fabrică i-au arătat un mare interes. Prima consfătuire a secţiei a fost fixată în casa unuia dintre băieţi. De ce acasă? Nu avea ce face. Trebuia să meargă. Cînd a ajuns acolo secţia era în plen. Pe masă, un sfert de kilogram de vodcă. Ce să facă? Să bea cu ei ar fi fost desigur un soi de „crimă pedagogică", să nu bea ar fi însemnat să-i respingă dela început. Multă vreme după aceea, Gradopolov şi-a făcut un proces de conştiinţă pentru slăbiciunea pe care a arătat-o aşezîndu-se la masă. Dar, cînd l-a citit pe Makarenko a înţeles că a făcut bine. Nu numai Makarenko l-a convins că băieţii din fabrică s-au bucurat cînd huliganismul a fost lichidat. Apoi au lăsat şi băutura. Iar ceva mai tîrziu colectivul boxerilor fabricii a cîştigat campionatul Moscovei. Munca în cadrul fabricii „Livers", ca şi în multe alte locuri, l-a convins pe Gradopolov că esenţa problemei nu stă numai în pregătirea tehnică a boxerului, ci mai ales în aceea de a educa oameni.

Treceau anii. Acum nimeni nu se mai gîndea să ridice din nou vechea polemică: „Este sau nu boxul sportul nostru". Acum se ridica problema dezvoltării metodicei boxului sovietic, problema ridicării boxului la rangul de materie, de disciplină în programul de studiu al institutelor de învăţămînt sportiv.

Cu 20 de ani în urmă, Gradopolov a venit în Institutul de Cultură Fizică din Moscova, iar din anul 1936 a preluat dela Harlampiev catedra de box, pe care o conduce de atunci fără întrerupere. Ca un legămînt a privit el cuvintele adresate de profesorul său Harlampiev cu două zile înainte de moarte: „...vă rog să continuaţi să duceţi la îndeplinire munca începută. Să contribuiţi la crearea sistemului sovietic de box".

Ce reprezintă sistemul sovietic de box? Cum o înţelegea Harlampiev în scrisorile adresate elevului său? Cum a privit-o Gradopolov?

Să ascultăm ce spune chiar el:

— Iată pe scurt drumul pe care l-a ales şi pe care îl urmează în munca sa catedra: modul artistic de a duce lupta; multilateralitatea procedeelor tehnice; înţelegerea intenţiilor şi sesizarea punctelor tari şi slabe ale adversarului; atacuri neaşteptate duse pînă la sfîrşit; arta de manevră în lupta la distanţă; însuşirea întregului arsenal al feintelor; arta de a începe din poziţii de apărare contraatacuri bruşte şi de efect, evitarea schimbului brutal de lovituri...

Aceste principii sunt popularizate de catedra de box şi ele au fost abordate în activitatea şi în lucrările sale de şeful catedrei, Konstantin Gradopolov. In 20 de ani de muncă el a scris multe cărţi. Acum, în biblioteca sa personală pot fi văzute foarte multe volume şi nu numai în limba rusă. Lucrarea „Boxul pentru juniori" a fost editată în Polonia; un mare manual de box a apărut în Republica Populară Bulgaria şi în curînd va fi tradus şi în alte ţări de democraţie populară. La baza acestei lucrări a stat disertaţia de candidat al ştiinţelor pedagogice, „Şcoala boxului", susţinută de Gradopolov în 1947.

Gradopolov are foarte mulţi elevi. El îi numeşte în glumă „fii". Acum însă Gradopolov n-are numai „fii" ci şi „nepoţi" şi chiar „strănepoţi". Cu 30 de ani în urmă, Gradopolov l-a învăţat pe Goldstein arta boxului. După aceea şi Goldstein a avut mulţi elevi şi printre ei se numără maestrul sportului E. Aristakisian. Iar acum, printre elevii lui Aristakisian se află şi campionul Europei, V. Enghibarian. Acesta este pe drept cuvînt „strănepotul" lui Gradopolov!

— Cînd te gîndeşti mai mult, înţelegi că aceasta este de fapt cea mai mare bucurie în viaţă, cea mai bună răsplată a muncii — spune Gradopolov.

A. Krucikov şi N. Iarvelov din Baku, L. Krivonos din Groznîi, K. Aivazov din Sverdlovsk, Ş. Ertevţian din Erevan, G. Vartanov din Tbilisi, I. Ivanov, V. Ogurenkov din Moscova şi mulţi alţi antrenori au învăţat dela Gradopolov.

Gradopolov a început cu pregătirea cadrelor de boxeri. După aceea, el a pregătit antrenori. Astăzi pregăteşte colaboratori ştiinţifici.

După război, cu prilejul unui cantonament al boxerilor din sindicate, Gradopolov şi-a îndreptat atenţia asupra tînărului boxer G. Djeraian. Acesta i-a plăcut nu numai prin calităţile de boxer pe care le avea cît mai ales prin aceea că manifesta un deosebit interes faţă de probleme de metodică ale sportului său preferat. Gradopolov l-a propus lui Djeraian să intre în şcoala de antrenori. Tînărul boxer l-a ascultat sfatul şi după ce a terminat cu succes şcoala a fost propus pentru aspirantură. Acum, Djeraian lucrează ca profesor la Institutul de Cultură Fizică. Sub îndrumarea ştiinţifică a lui Gradopolov, Djeraian şi-a pregătit dizertaţia de candidat. Şi cînd în ultimele zile ale anului trecut, în faţa unei săli pline, Djeraian şi-a susţinut cu succes dizertaţia, aceasta a fost pentru Gradopolov un dar minunat făcut aniversării a 50 de ani de viaţă ca şi ordinul „Semnul distincţiei", ce i-a fost acordat în aceeaşi zi.

Boxerii sovietici apreciază activitatea pedagogică şi ştiinţifică a lui Konstantin Gradopolov şi se mîndresc cu contribuţia pe care el a adus-o la crearea şcolii boxului sovietic. In ziua jubileului său, organizaţiile sportive, secţiile de box, antrenorii şi sportivii i-au trimis numeroase telegrame. Dar telegramele nu au conţinut numai cuvinte de felicitare. In ele au putut fi citite urări pentru a duce şi mai departe şcoala boxului sovietic. Sarcinile cresc şi nimeni nu se miră că lui Gradopolov i s-a amintit aceasta tocmai în ziua jubileului său. Aşa trebuie să fie. Aşa se cuvine sportivilor sovietici.

B. ALOV

(din „Sovietskii sport")

Exemplul tinerei comsomoliste

Ea a venit la Baku dintr-o mică localitate de munte a raionului Ismailinsk. A venit să înveţe.

La cîte nu se gîndise tînăra fată, în vîrstă de numai 19 ani, înainte de a părăsi familia, satul, colhozul în care se născuse şi în care crescuse! Cum o va întîmpina oraşul necunoscut? Va reuşi să treacă examenul de admitere?

In colhozul „Stalin" din localitatea Ruşenkent cei care o cunoşteau pe Evgenia Arzumanova nu-şi prea făceau griji. Ei o ştiau ca vrednică comsomolistă, ca o fată energică şi plină de voinţă, care a condus multă vreme o brigadă fruntaşă a colhozului. Ei ştiau că dacă Jenia îşi pune ceva în gînd, va realiza cu siguranţă.

La început i-a fost greu fetei din Ruşenkent. E drept, examenul de admitere a fost trecut cu succes. Dar la lecţii i se întîmpla să nu înţeleagă multe: o încurca faptul că nu cunoştea încă bine limba rusă. Ea îşi petrecea aproape tot timpul liber în faţa manualului şi a dicţionarului. Şi iată că nu peste multă vreme pe masa ei de studii puteau fi întîlnite, în afara cărţilor de gramatică, nemuritoarele lucrări ale lui Tolstoi şi Gorki, ale lui Puşkin şi Gogol. Dacă veţi sta acum de vorbă cu Evgenia Arzumanova nu vă va veni să credeţi că această fată a învăţat limba rusă abia în anul I de studii. Apoi, începînd din anul II de studii ea s-a situat în permanenţă printre fruntaşele anului ei.

Dar nici primii paşi în sport ai Evgeniei Arzumanova nu au fost presăraţi de lauri. Ea a păşit întîia oară pe stadion cu opt ani în urmă, la Baku, cu prilejul întrecerilor unionale ale şcolilor tehnice petrolifere. Discul pornit din mîna ei a zburat numai 29 metri.

Pe atunci nu existau în oraş aruncătoare mai bune decît ea, aşa că tînăra sportivă a fost inclusă în echipa care se pregătea pentru tradiţionalul meci cu atleţii din Erevan şi Tbilisi. Evgenia, ştiind că va trebui să se întîlnească cu celebra atletă Nina Dumbadze, deşi nu-şi făcea multe iluzii, lua parte cu multă regularitate la antrenamente şi în primăvara anului 1947 arunca discul 33—34 m.

Dar la concursul dela Tbilisi ea a suferit un eşec. Stadionul arhiplin, atmosfera marilor competiţii, au influenţat-o şi, nereuşind să-şi stăpînească emoţia, ea a putut realiza doar o modestă aruncare de 27 m., adică cu 2 m. mai puţin ca în prima ei competiţie oficială. Undeva, în jur, cineva pronunţă o replică sarcastică. Era dureros s-o audă. Cuvintele de consolare pe care i le-au adresat colegele de echipă, i s-au părut cu totul inutile şi nelalocul lor.

Nina Dumbadze a întrecut-o cu aproape ...25 m.

Evgenia Arzumanova a terminat cu succes şcoala tehnică petroliferă şi a intrat în facultatea de chimie a universităţii de stat S. M. Kirov din Azerbaidjan. In tot acest răstimp ea a continuat să se perfecţioneze în sportul ei preferat. Se antrena sub conducerea maestrului sportului I. Zorkin, care pe atunci activa în Baku.

Capitala Azerbaidjanului cunoaşte o iarnă blîndă şi de scurtă durată. Aici, în sud, poţi practica atletismul în aer liber de-alungul întregului an. Evgenia se antrena cu multă sîrguinţă, cu pasiune. Şi de fiecare dată discul se oprea tot mai departe. Iar odată (aceasta era în toamna lui 1947 la întrecerile unionale dela Harkov) ei zbură 36,54 m. Era un nou record al Azerbaidjanului.

...Priviţi-o pe Evgenia Arzumanova în timpul concursului. O veţi vedea tăcută, concentrată, chiar puţin încruntată. Ea ştie ce înseamnă întrecerea sportivă şi ce cere aceasta dela sportiv. Voinţă, înainte de toate. Prea bine i s-a întipărit în minte acel episod, destul de neplăcut, dela Tbilisi şi multe a învăţat dela el. Odată cu anii a venit şi maturitatea sportivă, experienţa, măiestria.

Da, într-adevăr, acum poate fi vorba de măiestrie.

Tot mai departe a păşit steguleţul care marca recordul Azerbaidjanului — 39,46 metri ...44,62, ...45,68. In vara anului 1948 o întîlnim pe Arzumanova în lotul echipei reprezentative a sindicatelor, la campionatele unionale. Locul IV pe care l-a ocupat atunci a fost primul său mare succes.

Iat-o participînd la cantonamentele celor mai buni sportivi ai ţării. Iat-o învăţînd de la cei mai buni antrenori, Zoia Romanova şi Dimitri Markov. Iar după aceea, din nou Baku, din nou ore de studiu, la Universitate şi pe stadion.

Unui aruncător îi sunt necesare forţa şi detenta. Şi, în plus, viteza. Evgenia şi-a dezvoltat tocmai aceste calităţi, incluzînd în programul antrenamentelor alergarea şi săriturile, şlefuind elementele tehnicii de aruncare. Acum, ea lucrează sub conducerea antrenorului G. Samvelov, un om autoritar şi pretenţios. Titlul de maestră a sportului, pe care l-a primit, o obligă la multe. La multe o obligă şi gîndul încolţit cu ani în urmă de a ajunge printre primele aruncătoare ale ţării. Şi să nu uităm: partenerele ei obişnuite, la fiecare concurs important, sînt celebrele aruncătoare Ponomareva, Dumbadze, Şumskaia.

Anul 1951 i-a adus locul II la campionatul U.R.S.S., anul 1952 victoria în întrecerile de iarnă ale celor mai buni atleţi ai Uniunii Sovietice. Tot mai apropiată de perfecţiune devine tehnica acestei sportive. Ea reuşeşte o mare viteză în piruiete, reuşeşte o explozie finală bruscă şi puternică. Arzumanova se apropie tot mai mult, nu numai de stilul dar şi de performanţele celor mai bune aruncătoare de disc din Uniunea Sovietică, care sînt primele în lume.

Dar, înaintea ei continuă să se afle Ponomareva. Şi la campionatul U.R.S.S. de anul trecut, cînd Ponomareva a reuşit abia în ultima încercare să întreacă rezultatul Evgeniei Arzumanova şi la Festivalul Mondial al Tineretului şi Studenţilor dela Bucureşti şi, în sfîrşit, în meciul U.R.S.S. — R. P. Ungară, în care Evgenia a stabilit cu performanţa de 50,72 m., un nou record al republicii sale, ea a fost întrecută totuşi de Ponomareva cu aproape 1 metru.

...Există limite la depăşirea cărora visează unii sportivi o viaţă întreagă. Una dintre ele o reprezintă distanţa de 50 metri la aruncarea discului. Şi pe drept cuvînt se spune că adevărata clasă mondială începe dincolo de aceşti 50 de metri. Evgenia Arzumanova a păşit acum dincolo. Şi totuşi, noi scopuri, noi orizonturi, noi idealuri, se nasc în mintea sa. Puterea de a persevera, dîrzenia, tendinţa spre tot ce e nou, duc la victorie în viaţă şi sport. Aceste calităţi admirabile s-au contopit în caracterul Evgeniei Arzumanova, care a fost, pe rînd, colhoznică, studentă iar acum maestră a sportului...

Noi maeştri emeriţi ai sportului în U.R.S.S.

MOSCOVA (Agerpres). — TASS transmite:

Comitetul pentru cultură fizică şi sport al U.R.S.S. a conferit titlul de maestru emerit al sportului mai multor membri ai echipei de hochei pe gheaţă a Uniunii Sovietice care a cucerit campionatul mondial şi european de hochei desfăşurat de curînd în Suedia. Printre aceştia se numără Alfred Kucevski, Dmitrii Ukolov, Valentin Kuzin, Alexei Gurîşev, Mihail Bîcikov, Nikolai Hlîstov şi alţii. In rîndul jucătorilor care au făcut parte din echipa campioană mondială se numără şi Vsevolod Bobrov, Evghenii Babici şi Viktor Suvalov care deţin acest titlu dinainte.